

Sygn. akt V CZ 103/10

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa D. i O. W.

przeciwko J. U.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2011 r.,

zażalenia powódki D. W. na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 27 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 września 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki D. W. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2009 r. W uzasadnieniu wskazał, że ze względu na wszczęcie sprawy przed dniem 10 marca 2007 r., tj. przed wejściem w życie nowelizacji ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, powódka - korzystająca ze zwolnienia od kosztów sądowych - powinna przy wnoszeniu apelacji uiścić opłatę podstawową w wysokości 30 zł (art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 *in fine* ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Tym samym zastosowanie znajduje uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. art. 130² § 3 k.p.c., zobowiązujący do odrzucenia nieopłaconej apelacji bez wezwania profesjonalnego pełnomocnika do dokonania tej czynności.

W zażaleniu powódka zarzuciła naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. oraz art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez zastosowanie ich w dacie, gdy już one nie obowiązywały. Podniosła, że Sąd Apelacyjny pominął przy rozstrzygnięciu treść art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i nie uwzględnił tego, że sprawa niniejsza została zakończona w pierwszej instancji dopiero 10 listopada 2009 r., co wiązało się z wymogiem zastosowania nowych przepisów o kosztach sądowych, znoszących obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej przy wnoszeniu apelacji przez stronę w całości zwolnioną od kosztów sądowych. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie do merytorycznego rozpoznania odrzuconej apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2007 r., Nr 21, poz. 123), do spraw wszczętych przed dniem 10 marca 2007 r. stosuje się uchylone przepisy art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 *in fine* ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przewidujące obowiązek pobrania opłaty podstawowej od apelacji mimo zwolnienia strony od kosztów sądowych w całości

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2008 r., V CZ 52/08, nie publ.). Oznacza to, że przy ocenie dopuszczalności odrzucenia apelacji strony zwolnionej od kosztów sądowych w całości ze względu na nieuiszczenie opłaty podstawowej w sprawie wszczętej przed dniem 10 marca 2007 r., okoliczność w postaci „czasu zakończenia postępowania w danej instancji”, o której mówi art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nie ma żadnego znaczenia. Istotny jest wyłącznie moment wszczęcia sprawy, przez co należy rozumieć złożenie przez stronę pozwu lub wniosku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CZ 78/07, nie publ.).

Skoro sprawa została wszczęta w dniu 27 września 1999 r., to na powódce, mimo iż korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych, zgodnie z art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 *in fine* ustawy, ciążył obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji w wysokości 30 zł.

Odrzucenie apelacji przez Sąd Apelacyjny na podstawie wskazanych w zaskarżonym postanowieniu przepisów było uzasadnione. Wbrew stanowisku skarżącej, nie były to przepisy nieobowiązujące. Obowiązywały one w dacie ich stosowania przez Sąd Apelacyjny, a co więcej zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, zarówno przepis art. 130² § 3 k.p.c. w zakresie w jakim przewiduje, że sąd odrzuca nieopłaconą apelację wniesioną przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego bez uprzedniego wezwania do uiszczenia należnej opłaty, jak i art. 14 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy nowelizującej z 14 grudnia 2006 r., są zgodne z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 listopada 2008 r., SK 33/07, OTK-A 2008, nr 9, poz. 154).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak na wstępie.